

...Dumnezeu ne-a dăruit creația pentru a o îngriji așa cum este ea, sau omul poate să transforme natura ignorând legile naturale ale vieții?

Bioetica: promovarea vieții umane

Bioetica este o nouă disciplină care are ca scop evaluarea limitelor morale dincolo de care intervențiile umane în domeniul geneticii nu sunt permise, precum și normele morale de comportament ce privesc acest sector; *bios* înseamnă viață, *etica* privește comportamentul uman. Destul de recentă ca știință, dacă ne gândim la anul în care a fost introdus acest termen de Van R. Potter -1970, dar de mare actualitate: este de ajuns să ne gândim la problematica avortului, a eutanasiei, a clonării...

Câteva date...

- 1953 - a fost descifrată structura de dubla spirala a ADN-ului
- 1954 - primul vaccin împotriva poliomielitei
- 1967 - primul transplant de inimă

- 1978 - în Anglia se naste primul copil conceput prin fecundare artificiala, fetita Louise Brown

Bioetica interpelează astăzi din ce în ce mai mult opinia publică și conștiința, provocând în noi întrebări ce privesc valorile vieții noastre cele mai profunde și viața însăși: „Putem să dispunem de viață așa cum vrem noi? Putem să modificăm propriul corp? Putem să refuzăm o nouă viață?”. Întrebarea fundamentală, ținând cont că suntem majoritatea creștini, este: *Dumnezeu ne-a dăruit creația pentru a o îngriji așa cum este ea, sau omul poate să transforme natura ignorând legile naturale ale vieții?* Știm că Dumnezeu ni se manifestă prin intermediul Bibliei, dar și prin intermediul naturii adică al creației. Omul este purtătorul de grijă și promotorul vieții și îi poate schimba calitățile doar în funcție de proiectul original al lui Dumnezeu.



Bioetica...

- scopul principal este de a promova calitatea vieții umane
- privește viitorul omului

Aceste rânduri nu sunt decât un stimul pentru a trezi în noi curiozitatea de a aprofunda în mod corect aceste lucruri. Vom insista acum doar pe două aspecte strâns legate între ele: câte ceva despre demnitatea embrionului uman și despre problema avortului.

...Dumnezeu ne-a dăruit creația pentru a o îngriji așa cum este ea, sau omul poate să transforme natura ignorând legile naturale ale vieții?

Despre demnitatea embrionului uman

Știința de astăzi, în mod special genetica, evidențiază că embrionul uman, din momentul în care este fecundat, este o nouă viață umană ce urmează să se nască, cu toate caracteristicile specifice genomului uman. Prin genom se înțelege masa totală de gene și alte informații ereditare ale unei unități structurale cu capacități potențiale, de autonomie în exercitarea funcțiilor legate de ereditate, diversitate și determinare a caracterelor. Trei aspecte ale acestui genom merită o atenție deosebită pentru noi creștinii:

- *individualitatea somatică* (referitoare la corp); este vorba despre o entitate biologică cu o identitate proprie, deci:
- *este în mod absolut ceva unic și irepetabil*, și nu există posibilitatea ca pe acest pământ să se nască 2 embrioni identici. Acest lucru ne amintește de demnitatea fiecărui om...
- *evoluția embrionului*: după primele 14-16 zile încep să se formeze primele celule ale creierului, după 6-8 săptămâni embrionul se transformă în fetus, după 5 luni sunt deja structurate toate organismele, după 9 luni se va naște un copil care după un an va începe să meargă, va crește, va îmbătrâni... toate aceste lucruri erau deja înscrise în codul genetic prezent în el, încă din forma embrionară.

Așadar, cum pot fi credibili cei care neagă valoarea umană a embrionului? Să nu uităm că embrionul înseamnă o nouă viață!

Problematika avortului

Există o durere mai mare pentru o mamă decât pierderea unui copil? O femeie care pierde o sarcină, nu plânge oare ca și cum ar fi pierdut un fiu? În Biblie se spune că Dumnezeu ne iubește încă din sânul mamei, înainte de a ne naște... Astăzi, în societatea în care trăim, avortul este de multe ori privit ca unica posibilitate de salvare în cazul în care aventura trăită se încheie cu o sarcină nedorită. Se creează astfel o mentalitate împotriva vieții, fără a pune în balanță consecințele dramatice. Am putea exemplifica cu multe mărturii... vă propun una:

„Am combătut mulți ani împotriva consecințelor aceluia gest imatur. Fiecare tentativă de a-mi liniști sufletul și de a regăsi pacea în inimă a falimentat mai devreme sau mai târziu. Nu a întârziat, însă, să vină momentul în care a trebuit să conștientizez faptul că acel gest grotesc cauzase moartea copilului pe care îl purtam în pânțele. Acum nu mai era doar un țesut în formare, un aglomerat de celule așa cum îmi spuneau doctorul și prietenii care m-au încurajat să fac acel pas. Mare parte din durerea care m-a însoțit în toți acești ani era tocmai pentru această ființă umană din pânțele, nenăscută, refuzată și renegată. Vorbind cu o persoană convinsă de valoarea vieții, am rămas blocată pentru o clipă, când mi-a spus: „Poți da un nume copilului tău!”... în acel moment ceva în mine s-a schimbat. Nu voi uita niciodată aceste cuvinte, deoarece acel copil refuzat în momentul gravidanței a devenit acum un copil adevărat, recuperat din sacul negru în care fusese

...Dumnezeu ne-a dăruit creația pentru a o îngriji așa cum este ea, sau omul poate să transforme natura ignorând legile naturale ale vieții?

aruncat cu brutalitate. În sfârșit reușisem să-l recunosc ca fiu... pierdut datorită egoismului propriu, am reușit într-un fel să-l regălesc pentru a-i restitui demnitatea pe care eu însămi i-o negasem. Astăzi sunt puțin mai liniștită, deși continui să regret acel gest, sigură fiind că este undeva acolo sus în paradis, se odihnește în mâinile pline de gingășie ale lui Dumnezeu.”

Amintește-ți!

„Iubirea lui Dumnezeu nu face diferență între embrionul prezent în sânul propriei mame și copil, tânăr, adult sau bătrân. Nu face diferență, deoarece în fiecare dintre ei vede amprenta propriei imagini(...). Această iubire infinită aproape de neînțeles a lui Dumnezeu pentru om, Ne dezvăluie cât de mult o persoană umană este demnă de a fi iubită pentru faptul că există, indiferent de orice altă considerație: inteligență, frumusețe, sănătate, tinerețe, integritate și așa mai departe”.

(Papa Benedict al XVI-lea, Congresul Internațional „L'embrione umano nella fase del preimpianto”, Roma 27 februarie 2006).



Tentația conformismului

Pe zi ce trece se pierde din ce în ce mai mult sensul substanțial de identitate dintre omul procreat și ființa umană adultă și, prin urmare, între uciderea unui embrion format din câteva celule și un om de patruzeci de ani. Tipică mentalității contemporane este diminuarea gravității faptelor proprii și recursul la diferite compromisuri. Suntem poate dispuși să considerăm avortul ca un lucru greșit, dar nu vrem să suportăm consecințele extreme în astfel de cazuri. Iar dacă ne gândim că fătul este o ființă vie la fel ca și noi, eliminarea acestuia devine în mod obiectiv o omucidere. Este o afirmație dramatică, înfiorătoare, care ne pune în contrast cu mentalitatea lumii de astăzi: ne compromite, rupe prietenii consolidate, relații de serviciu.

Ne transformă în semne contradictorii, iar noi de multe ori nu găsim forța și nu avem puterea de a continua să fim astfel. Ar fi păcat, pentru că am deveni precum acea sare care își pierde gustul, despre care ne vorbește Evanghelia: bună doar pentru a fi aruncată și călcată în picioare...

...Dumnezeu ne-a dăruit creația pentru a o îngriji așa cum este ea, sau omul poate să transforme natura ignorând legile naturale ale vieții?

Viața omului: prima minune!

„Întreaga natură este minunată. Suntem încântați de a-i cunoaște secretele: viața intimă a plantelor, a păsărilor, a peștilor din abisul mării, legile astrilor de pe bolta albastră...

Dar prima minune, printre altele cea mai mare pe care trebuie să o cunoaștem și să o admirăm este viața umană! Viața omului nu cunoaște asemănare cu nici un alt element al creației. Este de-a dreptul minunată... ”.



„În profunditatea corpului matern originalitatea fiecărui om capătă o formă și iese la lumină cu o grandioasă istorie: în realitate luptăm și lucrăm pentru noi înșine mai mult în acele prime nouă luni decât în întreaga noastră viață!”

Această comoară pe care părinții reușesc în sfârșit, după 9 luni de așteptare, să o strângă în brațe, pentru ei este ceva ce urmează să fie descoperit; el, însă, i-a descoperit de ceva timp... i-a simțit aproape în tot acest timp de misterioasă comunicare și maturizare.

S-a demonstrat că încă din primele zile copilul se liniștește când aude vocea mamei deoarece îi este deja cunoscută; reușește să distingă și vocea tatălui.

S-a demonstrat că memoria nou-născutului este familiarizată cu zgomotele normale din casă și mai ales cu emoțiile trăite în toate acele 9 luni, emoții descrise de ritmul cardiac al acestuia.

S-a demonstrat dorința micuțului de a fi mereu în companie, devenită indispensabilă, obișnuit cu compania fidelă a inimii materne.

S-a demonstrat mai ales nevoia profundă de iubire, pe care o regăsește în afecțiunea mamei.

Acest articol a fost inspirat din colana „Mondo nuovo” - Bioetica e cristiani, Elledici